

AVE MARIA

ŠTEV. (No.) 18.

SEPTEMBER 3rd, 1921.

LETO (Vol.) XIII.

"AVE MARIA"

Izhaja vsaka drugo soboto—Published every second Saturday by

FRANCISCAN FATHERS

In the interest of the Order of St. Francis.

1852 West 22nd Place

CHICAGO, ILL.

Naročnina \$3.00 na leto.—Subscription Price \$3.00 per year.

Entered as second-class matter Oct. 20, 1919 at the post office at Chicago, Ill., under the Act of March 3, 1879. Acceptance for mailing at the special rate of postage provided for in Section 1103, Act of October 3, 1917, authorized on October 25, 1919.

IZŠEL JE "KOLEDAR AVE MARIA" za leto 1922

In sicer letos izvanredno hitro, preje kakor kedaj preje, morda je eden izmed prvih koledarjev, ki so izšli za prihodnje leto.

To je velik uspeh našega podjetja, katerega se bodo gotovo zveselili vsi naši prijatelji.

Koledar je skoraj še enkrat tako velik, kakor je bil lani in ga krasi cela vrsta najrazličnejših slik.

Vsebina njegova je izbrana kakor še nikdar preje.

Te dni ga začnemo razpošiljati vsem našim naročnikom.

Upamo, da ga bodo vsi naši naročniki dobili najkasneje tekom štirinajst dni. Kjer imamo lokalnega zastopnika, ga bodo naročniki dobili pri njem.

Kjer ni lokalnega zastopnika, ga bomo počasi, naselbino za naselbino pošiljali vsakemu naročniku posebej.

Naročniki naj pazijo na to-le: da ga dobe letos VSI naročniki "Ave Maria", kajti plačajo zanj s povišano naročnino. To pa radi tega, ker s tem zmanjšamo delo zastopnikom in sebi. Za letošnje leto je za to naročnina na list "Ave Maria" s Koledarjem \$3.00.

Kedor bi ne bil toliko plačal, naj doplača sedaj, ko bode dobil koledar. Zanj velja Koledar samo goc.

Za nenaročnike, ki ga kupijo, stane letos 60c, ker je skoraj še enkrat tako velik kakor je bil lani, in bode toraj poština toliko več stala.

Sedaj pa, rojaki, pridno sezite po tej krasni knjigi! V ponos in veselje bo vsem katoliškim Slovencem v Ameriki! — Stalo nas je to delo res veliko truda, in veliko finančnih žrtev. Vendar smo vse storili z veseljem, da pokažemo naše priznanje prijateljem in dobrotnikom dobrega katoliškega tiska, da njih sodelovanje ni bilo zastonj.

SLOVENIAN FRANCISCAN PRESS.

DR. JAMES W. MALLY

EDINI SLOVENSKI ZOBOZDRAVNIK

6127 St. Clair Avenue CLEVELAND, O.

Randolf: 3711.

Severova zdravila vzdržujejo
zdravje v družinah.

Beseda ženskam.

Nikar ne tehtajte svojega zdravja z zanemarjanjem tistih nerednosti in oslabelosti, ki povzročajo toliko trpljenja. Dobite od svojega lekarja.

Severa's Regulator

(Sever's Regulator). Ta regulator je blazino delujoča tonika in zdravilo. Priporočljiv je za popravilo tistih posebnih oslabelosti in neredov, ki so jim podvržene ženske. Cena \$1.25.

Na prodaj po vseh lekarnah.

W. F. SEVERA CO.
CEDAR RAPIDS, IOWA

ŠTEV. (No.) 18.

SEPTEMBER 3rd, 1921.

LETO (VOL.) XIII

Naročnina za celo leto s koledarjem za Ameriko \$3.00.

Naročnina za pol leta

za Ameriko \$1.50

Za Evropo \$3.50.

List v obrambo sv. vere med ameriškimi Slovenci.

Materinska društva.

Vse se danes organizira. Vse čuti potrebo združenja.

Med našimi verskimi in gospodarskimi nasprotniki vidimo, s kako mrzlično skrbnostjo in hitrostjo skušajo zbrati okrog sebe vse, kar še količkanj morejo doseči.

In v resnici. Časi so danes taki, da se mora vsakdo in vse skupine organizirati. Veliki cilji in velike naloge so pred vsemi stanovi in vsemi sloji, ki nujno zahtevajo rešitve in ureditve.

Med temi organizacijami se pa naša stanovska društva gotovo najvažnejša. Da je človeška družba bolna, o tem ni dvoma. Da se je neka nalezljiva duševna bolezen začela razširjati med človeškim rodom, ki skuša razdejati vse, kar se je do sedaj doseglo in uredilo, vidimo vsi. Toda, vemo pa tudi, da bomo to razdiralno bolezen zajezili in omejili, da ne bo še dalje razdirala človeške družbe, ali bolje, blagostanja in sreče ljudi, edino, ako začnemo pri posamezniku. Človeška družba obstoji iz posameznikov. Posamezne osebe tvorijo skupine in posamezne skupine tvorijo države, narode in celo človeško družbo. Za to treba začeti pri posamezniku. Vsak član za se mora biti ozdravljen, pa bode celo telo zopet zdravo. Dokler je pa le en del bolan in okužen, tako dolgo celo telo ne bo zdravo.

V to pa so nujno potrebna stanovska društva kakor so materinska, možka, mladeniška, dekliska, otroška.

Med vsemj temi so pa najglavnejša materinska društva, katera poznamo kot Društva krščanskih žena in mater.

Zakaj?

* * *

Mati ima v rokah prihodnost svojih otrok. Dete je nanjo navezano s tako ozko vezjo, da sta prav za prav dete in mati v nežnih letih mladosti eno. Dete ne dobiva od matere samo življenjskega mleka za svoje telesce, temveč dobiva od nje tudi duhovnega mleka za svoje srce in svojo dušo.

Materin vpliv je tako velik na to nežno bitje deteta, da se mu kakor v vosek utiska počasi poteza za potezo njenega značaja, kateri mu ostane za celo prihodnje življenje.

Kako dela slikar s svojo sliko? Najprej vzame čisto belo platno in potem vzame barve in začne slikati, to se pravi začne potezati potezo za potezo na to platno, vzame najrazličnejših barv in tako stopa počasi iz tega platna slika. Kolikor umetnejše je znal slikar te barve mešati, toliko lepše in simetričnejše so te poteze, toliko lepša je slika.

Toda, da more biti slikar dovršen, da bo mogel narediti dobro sliko se mora učiti, učiti dolga leta. Pri vsakem slikarju, predno ga najamemo za kako umetniško de-

lo, ga vprašamo, kje si se učil in koliko let si se učil?

Vidiš, slovenska mati, tak slikar si ti. Beło platno, na katero ti slikaš lepo sliko značajnega pobožnega cloveka, je duša, je srce tvojega deteta

Toda tudi mati se mora učiti, da bo znała umetniško izdelati to sliko, ki bo v čast Bogu, v čast nji sami in v srečo detetu samemu.

Le malo je mater, ki bi hotele biti slabe matere. Zvečine vse naše matere so tudi prepričane, da so dobre matere. Vendar, ali so pa vse te matere res dobre matere? So umetnice slikarice značaja? Mislim, da lahko rečem, da jih velika večina ni, da so to samo samouki, mazači, ki veliko pokvarijo, več kakor pa dosežejo. In tako se zgodi, da mati sama, sicer dobra, pa vzgoji slabe otroke. Ni znała!

Zato se iz tega vidi, kako zelo je potreben stanovski poduk materam, da vedo, kako izobraževati svoje otroke.

Iz tega pa tudi sledi, kako važno nalogo ima vsak katoliški župnik, da ne pusti mater brez tega poduka. Lahko se je jeziti na slabo vzgojene otroke. Vendar pomagajmo materam pri njih težkem delu, dajmo jim potrebnega poduka, dajmo njim samim potrebnih navodil, kako se vzgaja pravilno otroke.

* * *

Mati, ti si revna, kaj ne? Ko bi te jaz sedajle prosil: "Daj mi sto dolarjev." Ti bi mi jih ne mogla dati? Zakaj ne? Zato ker jih nimaš? Česar clovek nima, tega drugim dati ne more.

Dete zahteva od matere vzgoje, poduka, navodil. Toda ako vsega tega mati sama nima, kako naj da otroku? Zato iz tega sledi, da ako hoče mati otroke vzgojiti v dobre in poštene in srečne ljudi, mora biti najprej sama taka. Slaba mati, pokvarjena mati ni mogoče, da bi vzgojila dobre otroke? Se li fige bero iz trnja! Vsako malopridno drevo rodi malopriden sad.

Tudi tukaj se kaže velika potreba materinskih društev, kjer dobivajo matere najprej navdušenja za se, da so same dobre, da same vrše svoje dolžnosti, da same delajo najprej to, kar hočejo naučiti otroke.

Tudi za to treba navduševanja in navodil.

Materinska društva imajo ta namen, materem dajati teh navodil in teh nauk. Vsaki mesec naj bi se matere shajale v cerkvi, kjer bi jim duhovnik dajal kratek poduk, ali kjer bi same čitale iz kake knjige ali iz kakega lista, nekoliko, kar jim je v korist in poduk.

* * *

Prazno je delo brez sreče iz nebes. Če kmetič moli za blagoslov svojega dela na polju, če si prosi ljubega dežja od zgoraj, toliko bolj mora materino delo biti združeno z molitvijo in z božjim blagoslovom.

O, blagor otrokom, ki imajo za mater ženo molitve, ki ve, kaj je molitev, ki skrbno spremlja vsako svojo besedo, vsak svoj korak, vsako svoje delo z gorečo molitvijo! Blagor otroku, ki ima mater, ki gre za njim kakor je šla sveta Monika. Kako srečen je bil sv. Avgustin, ki je imel tako mater. Zašel je, globoko zašel. Toda mati je ostala, dobra in molila in jokala je in jokala in molila toliko časa, da ga je izjokala in izmolila nazaj na pravo pot. Materine molitve in solze so dale svetlu že veliko velikih mož! Da, vsi veliki možje in žene so samo darovi materinih solza in molitev.

Društvo žena in mater ima namen materam klicati to veliko resnico v spomin, jih navajati k molitvi, jim klicati v spomin, da je prazno delo vzgoje brez sreče iz nebes. Da bodo dosegle vspehe samo po molitvi in z molitvijo. Zato nalaga posebne molitve društvencam, zato jim nalaga dolžnost, da imajo vsaki mesec vsaj eno sveto mašo za svoje namene, zato se vabijo k pogostnim pobožnostim v cerkev.

* * *

Že samo te stvari, ali ne kažejo slovenskim materam jasno, kako velikanske važnosti so ta društva za prenovljenje slovenskega naroda v Ameriki?

Dajte nam nazaj gorečih in dobrih slovenskih mater, mater polnih pravega duha in gorečnosti in navdušenja in slovenski narod v Ameriki se bo v enem letu prenovil.

* * *

Zato slovenske matere, vse v materinska društva! Vse slovenske žene v ta društva!

Kjer nimate v naselbini še tega društva, napišite se tukaj pri nas. Deležne ste potem vseh odpustkov in vseh molitev in vseh sv. maš, katere se opravljajo. Društvo vas bo peljalo velikrat pred obhajilno mizo, društvo vas bo opominjalo, da berete o materinih dolžnostih, o vzgoji i. t. d.

* * *

Tretjo nedelje meseca septembra bo glavni društveni praznik društev kraščanskih mater in žena. Žene prigrasite se!

One slovenske naselbine, ki še nimajo tega društva, pa pozivljamo, ustanovite si ga!

Čč. gg. duhovnikom dajemo radi vsa navodila, kako si ga naj ustanove. Ako bi zahtevali, radi pošljemo koga k njim, da ga bo pomagal ustanoviti. Kjer je večja slovenska naselbina, pa ga še nimajo, naj si ga žene same ustanove in naj opravljajo svoje pobožnosti in vse drugo.

Vse organizira! Peklo ima že krepko vojsko skupaj. Katoliki, organizirajte se tudi vi!

Matere in žene — organizirajte se!

LILIJA IZ RAJA.

K.

Več dni je preteklo po odhodu treh modrih mož, ki so prišli iz daljnih jutrovihi dežela, da so se poklonili novorojenemu Zveličarju, sveta. Marija in Jožef sta med tem časom našla v mestu prenočišče in stanovanje, kajti tujci so prihajali in tudi takoj odhajali, ko so končali dolžnost, katero jim je nalagal cesarjev ukaz. Obiskala sta tudi več znancev in sorodnikov, ki so ju vsi z največjim veseljem sprejeli. Vsi so se z njima veselili rojstva deteta, o katerem pa niso niti slutili, kedo da je. —

Tu pri sorodnikih sta tudi priredila slovesnost obrezovanja, ki se je izvršilo z vso slovesnostjo osmi dan po rojstvu deteta.

Slednjič po nekoliko tednih sta se pa Marija in Jožef začela pripravljati, da bosta odšla domov v Nazaret. Sorodniki so jima branili in ju skušali obdržati še dalje pri sebi, kajti kakor vsakdo drugi, kedor je prišel v bližino te svete družinice, tako so čutili tudi vsi sorodniki neko posebno milino in radost, ko so občevali z Marijo ali Jožefom. Posebno pa jih je prečudno dete napolnjevalo z nekim posebnim veseljem in blaženim čustvi, katerih si niso vedeli razložiti. Zato so tolko bolj prigovarjali Mariji in Jožefu, naj ostane še nekoliko tednov.

To prigovarjanje sorodnikov je bilo pa uzrok, da sta v resnici ostala v Betlehemu dalj, kakor sta pa v začetku mislila.

Vendar slednjič sta se odločila, da bosta morala oditi. Predolgo sta že z doma. Gnalo ju je domov v mirno in tiho hišico pod skalo v Nazaret. In tako sta se res pripravila za pot.

Ko sta imela vse pripravljeno, odločila sta se, da bosta drugi dan na vse zgodaj odšla. Zato sta pa šla zvečer nekoliko bolj zgodaj spat, da bi se naspala in pokrepila za težko pot v Galilejo.

Marija je kmalu zaspala. Po pripravih za pot je bila utrujena in blagodejni spanec jo je zazibal v sladko spanje.

Jožef pa ni mogel takoj zaspati. Nekak nemir se ga je polotil takoj, ko se je stemnilo.

“Kaj bi neki to pomenilo? Tako nemiren sem. In nekak strah me navdaja!” je rekel sam pri sebi. Vstal je nekekrati in šel ven na sveži zimski zrak, da bi se tukaj zunaj v mirni nočni naravi nekoliko pomiril. Vendar vse ni nič pomagalo. Kolikor bolj se je bližala polnoč, tem bolj je rasel njegov nemir. Pokusil je večkrat moliti in se zatopil v gorečo molitev. Vendar vsakikrat so ga težke slutnje zmotile, da je zopet vstal in zopet legel in poskušal zaspati.

Bilo je že blizu polnoči, ko je zopet prišel iz svežega zraka in zopet legel in zopet poskušal zaspati. Res, kmalu je zaspal. Težki spanec se ga je prijel. Toda komaj je zaspal, ko naenkrat vidi prikazen. Tako živo

je sanjal, kakor bi se vse to res go-dilo okrog njega.

Velika svetloba ga je obsenčila. Iz te svetlobe pa naenkrat stopi angeli pred začudenega Jožefa in mu pravi:

“Jožef! Vstani takoj, vzemi dete in njegovo mater in hitro beži v Egipt in ostani tam, dokler ti ne porečem. Herod bo iskal umoriti dete!”

Prikazen takoj zopet izgine in Jožef se prestrašen prebudi.

“Kaj je bilo to? Sem sanjal? Ali je bilo res?”

Mane si oči.

“Da, spal sem,” pravi polglasno, “Vendar tako živo je vse to bilo! So bile to res samo sanje?”

“Nikakor! Očividno je tukaj ukaz božji, katerega moram izvršiti!”

Hitro plane z ležišča in se obleče.

“Da tu je ukaz božji! Dete je v nevarnosti! Herod hiti, da bi dete umoril! Ne! Takoj na noge in rešiti moram dete!”

Toda naenkrat obstane za trenutek, kakor prestrašen.

“Kam je rekel angel, da moram bežati? V Egipt? Moj Bog, ne poznam ne poto, ne poznam ne jezika, ne poznam tam nikogar? Ali ni to dokaz, da so bile to le sanje?”

Vendar ne, ne! To je bil ukaz božji in spolniti ga mora. Dete je izročeno njegovi skrbi in gorje mu, ako bi se radi njega kaj zgodilo proti detetu, ali celo da bi ga kedo umoril!

In staro zaupnje do Boga se je vzbudilo v njem, ki ga je do sedaj

vodilo. "Bog to ukazuje! Bog je z menoj in Bog nas bode vodil! Na pot!"

Takoj je stopil pred Marijo in zbujodil.

"Marija, vstani hitro!"

Marija se je prestrašena zbudila.

"Kaj pa je? Kaj se je pa zgodilo?"

Opazila je prestrašen obraz Jožefov.

"Jožef, ti si prestrašen. Kaj pa je? Hitro povej!"

"Angel se mi je prikazal in ukazal mi je, da moramo takoj bežati?"

"Bežati?" vpraša presrašena mati. "Sedaj? Ponoči?"

"Da!" in Jožef ji je povedal vse, kaj mu je angelj naročil.

"Da! na pot. Jožef, hitro na pot!" je rekla Marija in hitro začela zavijati dete v gorke ovoje, da bi ga ne zeblo, ko je izvedela o božjem naročilo.

Solze so ji tekle iz oči, ko se je spomnila na prerokovanje o detetu.

"Trpljenje in preganjanje se že začenja!" je žalostna vskliknila. "Vendar Bog je z nami. Sprejmemo vse z radovoljnim srcem. Bog ve kaj dela."

V dobri uri je bilo dete pripravljeno, oslica je bila osedlana in vse je bilo pripravljeno za pot.

Od sorodnikov sva se že sinoči poslovila, ne bo se jim čudno zdelo," je rekel Jožef in pomagal Mariji, da je sedla na oslico.

In odšla sta v temo, v daljno in neznano tujino.

Nista še bila daleč od Betlehema, ko sta opazila na cesti, ki je peljala od severa v mesto Betlehem veliko baklj, ki so se hitro pomikale po poti proti mestu.

Oba je obšla groza.

"To je Herod! Gotovo! To je Herod!"

"Hitiva! Beživa! Rešiva dete! Smrtna nevarnost mu preti!" je

vskliknil Jožef in pognal v tek življaj, ki je hitro ubirala po temni poti. Bilo že nekoliko svetlo. Jutranja zarja je ravno poslala prve žarke in naznanila svoj prihod. Zato je bilo toliko lažje bežati.

Vsa narava je še spala in počivala. Zvezdice so še tako milo migljale na nebesnem oboku in se lesketale v jutranjem svitu, kakor bi poskušale razširiti svojo svetlobo, da bi razsvetlile temno pot svojemu Stvarniku in Odrešeniku.

Večkrat sta se ozrla nazaj prestrašena, ako morda te temne postave ne hite za njima. Toda videla sta, kako so izginile bakle v mestu med hišami, potem pa nista nič videla. Nekoliko pomirjena sta hitele dalje po poti, ki je vodila proti jugozapadu, proti Egiptu.

Herod je čakal na tri modre težko in željno. Kolikor dalje je pa čakal, toliko bolj je postajal razburjen. Nekak strah se ga je loteval.

"Kaj bi to pomenilo," je govoril sam sebi. "Novorojeni kralj Judovski? Ali nisem jaz kralj? Kedo bi to bil? Potem ta prerokovanja o njem: On bo velik in bo rešil svoj narod! so mu duhovniki takrat povedali. Toraj je njemu nevaren! Pregnal bo "njega?"

Poslal je vojaka za njimi v Betlehem, da bi poizvedel o njih. Pa nihče ni nič vedel o njih. Vedeli so ljudje, da so prišli, toda kje so sedaj, ni nihče vedel.

Heroda je to poročilo še bolj razburilo in potrdilo v strahu pred tem novorojenim kraljem: Tu mora biti nekaj? Ako bi ne bilo nič, trije možje bi se bili vrnili in mu povedali, da niso ničesar našli. Sprejel jih je tako kraljevsko, da bi bila že hvaležnost zahtevala toliko olike, da bi vsaj sporočili po kom, kaj in kako so našli. Toda nikakega odgovora! — To nekaj pomenja! In razburjen je hodil po svoji sobani

gori in doli.

"Na! Da so me tako prevarali! To je pa že od sile! Pa tako sem jih prijazno sprejel! Vendar ga moram dobiti tega kralja Judov naj stane kolikor hoče!"

In zopet je šel razburjeno gor in doli po sobi.

"Kako? Da, kako? Kako pa naj vem, katero dete je to?"

Na enkrat se odločno ustavi.

"Da! Tako bom naredil! Kaj pa je, če jih radi enega pogine nekoliko sto? Kaj meni mari! Maščevanje! Maščevanje!"

Pozvonil je.

Strežaj vstopi in se mu pokloni.

"Poklič mi poveljnika moje straže!"

Stražnik se pokloni in odide. Čez nekoliko minut je že vstopil poklicani poveljnik.

Dolgo sta se pogovarjala. Herod mu je povedal vse. "Pojdi v Betlehem s svojo posadko in pomori vse otroke dečke, ki so manj kakor dve leti stari. Nič ne vprašaj! Pa glej, da bodo pomorjeni vsi, prav vsi, da gotovo zadeneš onega, katerega želim uničiti!"

Poveljnik se je poklonil in odrinil nemudoma s posadko proti Betlehemu.

Strašen krik je nastal zgodaj sno jutro po Betlehemu. V vseh hišah so matere kričale v obupnem joku. Vojaki so pa letali od hiše do hiše in morili deteta.

Bil je to strašni dan za nesrečno mesto. Kri nedolžnih otročičev je kričala k nebu. Angelji so pa nosili nedolžne dušice, prve mučence, prve rože vrtnice, prvine mučencev pred tron Najvišjega.

Jožef in Marija sta pa hitela proti Egiptu dalje.

Dete Jezus je mirno spalo v naročju skrbne matere, obsenčeno od angeljev.

Z MOJIH POTOV V AMERIKO.

Rev. Hugo Bren.

(Dalje.)

Tako je še primeroma hitro prišel petek, ko je bilo treba zopet misliti na pot. Ker je bila ta še dolga in sem moral biti po dotedanjih britkih skušnjah pripravljen, da zna biti še daljša, sem se ta dan doma pripravljaj na njo. Ker sem stanova pri svojih duhovnih in redovnih sobratih, četudi ne istega reda, lahko rečem, da sem ostal doma. Duhovnik-redovnik je v duhovni-redovni hiši kakor doma.

Lazaristi imajo v Parizu svojo zibelj in svojo materino hišo. Kakor otroci hrepene po materinem domu, tako tudi redovniki po materini hiši. Zato je ondi vsak dan večje alimanjšše število duhovnih sinov sv. Vincencija, ki so prišli od vseh vetrov, da se na materinem srcu na novo ogrejejo za vzore svojega reda in potem pokrepčani z blagoslovom vrhovnega predstojnika vrnejo na svoje postojanke, Bog vedi v katerem delu sveta. Ker je že domača redovna družina velika, saj je samih klerikov, ki tam študirajo, dolga procesija, smo se zjutraj komaj zvrstili za maše in k mizi smo šli v dveh oddelkih, dasi je obednica zelo prostrana.

Noben posvetnjak, ki bi z vedno živahne ulice prišel v samostan, bi ne verjel, da tu notri prebiva par sto ljudi. Tako tiho in mirno je, kakor bi ne bilo žive duše notri. Pred poldnevom, ko se oglasi zvonec, hodniki naenkrat ožive. Še le takrat se vidi, koliko tihega, a zato tem bolj bogatega notranjega življenja imajo v sebi na videz mrtve samostanske celice. Vse hiti, tiho kot živi mrtveci, na kor k molitvam. Po končanih duhovnih molitvah, gredo paroma v obednice. Mej celim obedom in večerjo se bere. Nihče ne

spregovori glasne besede. Vse zre nemo pred se, zavživa odmerjene porcije in poslušaj. Gotovo so misli enega ali drugega hote ali nehoti daleč, daleč tam kje na Kitajskem, Indiji ali Bog sam vedi katerih otokih, ki so nam komaj po imenu znani, koder je misijonaril in kamor se bo po kratkem oddihu zopet vrnil. Gori pri prvi mizi so sedeli trije misijonski škofje-lazaristi, vsi trije že osiveli v težavni misijonski službi. Doli pri drugih mizah je bilo še več drugih bradatih mož, samih misijonarjev iz raznih daljnih krajev, kjer so in še bodo preganjali temo paganism. Danes je zmanjkalo enega, drugi dan zopet drugega, ki je šel za svojim vzvišenim ciljem spremljan od vročih želja mladih odraščajočih misijonarjev, kmalu pohiteti za njim, širit božje kraljestvo.

Ne daleč od materine hiše sinov sv. Vincencija je materina hiša njegovih duhovnih hčera, usmiljenih sester. Pred njimi so se vstavili tudi najzagrizenejši kulturnoboježi, kakor divji Atila pred papežem Leonem. Drugim redovnikom so pokazali vrata iz domovine, njim se jih niso upali. Morda so se pri vsej svoji protiverski besnosti zavedali, da bi s tem izrezali Parizu srce. Velemesta kot taka nimajo srca, ali vsaj manj kot najslabša mačeha. Ko so človeka izmolzla in izmozgala na duši, telesu in žepu, ga puste kakor razbojnik onega, ki je šel iz Jeruzalema v Jeriho. Pariz v tem ne dela nikake izjeme, ampak prednjači drugim. Gorje njegovim izžitim in izžetim žrtvam, če bi se ne zavzel zanje usmiljeni samarijan v podobi usmiljene sestre. Stotine teh nesrečnih žrtev, ki jih je umazano valovje velikomestnega življenja vrglo iz sebe,

usmiljene roke teh angeljev dobrotne ljubezni privedejo nazaj na jasna pota vere in življenja po veri. In če to ni več mogoče, ker so njih rane pregloboke, njih življenska moč preveč izčrpana, jih s svojo ljubeznivostjo in molitvijo vsaj do tega pripravijo, da se skesani ločijo od živega Pariza in se kot spokorniki presele v mrtvi Pariz.

Jaz mislim, če bi danes kak pariški pravični moral tako "glihati" z razsrjenim Bogom, naj prizanese tej moderni Sodomi, kakor je nekda Abraham za grešno staro Sodom, bi jo rešil, če bi ji pokazal samo na stotine njenih usmiljenk. Bog vedi, če ne bi bila danes ta novodobna Sodoma kup razvalin, ako bi armada teh pravičnih ne zadrževala roke božje!

Pestri podobi pariških ulic bi nekaj manjkalo, ko bi mej tisoč glavami šetajočih meščanov in tujcev ne frfotal tudi beli golob — snežni pajčolan usmiljenke. Kakor mumija, ne oziraje se ne na levo ne na desno, gre svojo pot, zdaj sama, zdaj dve, zdaj zopet s kako siroto. Njene misli so vidno druge kot stotin njenega spola, ki jih srečava, vse lepše in vzvišenejše. Nekateri pravijo, da ženska redovnica ne spada na ulico. Gotovo ne, če si je izvolila tak red, ki ji brani, gibati se izven samostana. A usmiljenke ne spadajo mej take. Njih oče, velik apostelj dejanske ljubezni sv. Vincenc ni hotel ne njih in ne njih dejanske ljubezni v kako gajbico zapreti, ampak jih je poslal ven, ob življenja ceste, da se k tam ležečim onemoglim in ranjenim, ki se drugi ne zmenijo zanje, sklanjajo in jih dvigajo. Da pa pri tem ne zgube lastnega ravnotežja, jim je dal zlato pravilo:

Vaš pajčolan bodi zatajevanje oči, vaša klavzura skromna ponižnost in ponižna skromnost in strupeno ozračje mestnih ulic vas ne bo okužilo. Tega pravila se zvesto drže in ono jih vzdržuje sredi mestnih Sodom na površini poglavitnega redovniškega zvanja — Bogu živeti in mu služiti v popolnosti evangelijskih svetov.

Velikomestno življenje je tako be-raško revno na vzorih, ki bi človeka dvigali. Vse ga nekako k tlom vleče. Zdi se mu, da hodi po neizmer-ni puščavi, kjer ni videti zelenega drevesa, v čegar blagodejni senci bi si malo odpočil, ne hladnega studen-ca, da bi si zmočil suha, prašna usta. Parfum, ki mu zdaj pa zdaj udari v nos, se mu zdi kakor smrad mrho-vine ob samotni poti. Zato mu je redovna oseba, ki jo sreča, kakor ljubka, zelena oaza, ki se zdi popot-niku sredi skalovite puščave še lepša, še bolj dobrodošla kot sicer. Ve-likomestno ženstvo, ki kakor se vidi, v pretežni večini nima drugega de-la, kot po ulicah v vedno novih, ved-no bolj prismojenih ter neokusnih, mnogokrat naravnost pohujšljivih modah, loviti poglede moškega sve-ta, je tembolj potrebno živih molče pridirajočih vzorov prave ženske le-pote in prikupljivosti, ki ne obstoja v popavdranem obrazu in parfumi-ranem maškarskem kroju, ampak v lepoti srca in plemenitosti duše. Ta apostolat po pariških ulicah v prvi vrsti vrše usmiljenke.

Sobota. Toraj danes ingens itera-bimus aequor, danes pojdemo na ši-roko morje, tako sem zjutraj, ko sem se zbudil, vskliknil s Horacom. Ko sem ob grobu sv. Vincenca, nad ve-likim oltarjem samostanske cerkve, opravil, vsaj kakor sem mislil, zadnjo nekrvavo daritev na evropskih tleh in se velikemu apostelnju ljubezni toplo priporočil, da bi bilo tudi vse

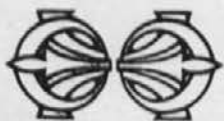
moje delo za bližnjega v ljubezni storjeno, sem zasedel avto in se od-peljal na kolodvor sv. Lazarja. Tam sta že stala dva dolga orienteks-presna vlaka in cela mravljišča iz-seljenikov prvega in drugega razre-da, ki so hiteli s svojo prtljago v vo-zove, da dobe kolikor mogoče ugod-ne prostore. Tako nervozno vrvenje bi bilo le v nekdanji Sodom, ki jo zdaj pokriva Mrtvo morje, kakor pravijo, ko bi bila njenim grešnim prebivalcem na razpolago prometna sredstva, s katerimi razpolaga novo-dobna Sodoma — Pariz. Hripavi žvižg, morje belih zastavic — rob-cev, je zaplapolalo iz oken v zadnje slovo in vlaka sta mej globokimi vzdih, kakor bi čutila, da odnašata precejšen kos že itak decimiranega evropskega življenja v tujino, oddr-drala proti Havru, da je izročita or-jaškemu morskemu jastrebu, ki sto-tin ne bo več pripeljal nazaj.

V železniškem vozu sem dobil za-nimivo družbo, pet ruskih izseljeni-kov. Štirje so bili pravi Rusi: neki oče, že dolgoletni Amerikanec, s svo-jim sinom vseučiliščnikom, ki ga je šel rešit iz boljševiškega pekla, ter dva njegova znanca; eden, zdravnik, je bil pa ruski žid, ki je pa že dalje časa živel na Francoskem. Naš po-govor se je ves čas gibal okrog boljševizma. Potniki, ki so prišli na-ravnost iz Rusije in jaz smo bili od-ločno proti njemu, oni iz svoje skušnje, jaz iz znanstvenega stališča. Zdravnik, ki je gladko govoril fran-cosko, rusko in nemško, je v enomer povdarjal, da je velik prijatelj in o-boževavec Trockija in da mu je boljševiški pokret simpatičen. Ker je mej Rusi pridno krožil glažek z vod-ko, munšajnom, je bila sobota skraj-no živahna, mestoma že strasten prepir. Znanstveno Rusi židu niso mogli blizu, tudi vseučiliščnik—teh-nik ne. Zato so mu pa tem temelji-

teje s svojimi doživljaji mašili nje-gova židovska zgovorna usta in mu dokazovali, zakaj je on za Trockija in boljševizem. Zato, ker sta oba ži-da, židje pa skupaj drže, če imajo prav ali ne, samo da je dobro zanje. Vseučiliščnik je dejal, da je ob nje-govem odhodu iz Rusije ena revol-verska krogla stala pet sto rubljev, in vendar jih je Trockijeva judov-ska banda sipala na nasprotnike boljševizma, kakor bi jih bilo pet sto za en rubel. Za nje je imela samo svinec, zlato je pa zginjalo v njenih brezdanjih žepih.

To izpraševanje kosmate judovske vesti našemu doktorju očitno ni bilo po volji, zato je pretrgal debato z Rusi in jim le še s posmehovanjem odgovarjal. Midva sva potem še dol-go glodala boljševiški problem in skušala ločiti zrnje, iz katerega zna dobiti človeška družba zaprihodnost nekaj moke in kruha, od plevela, ki jih bo s Trockijem in Leninom in drugimi boljševiški veličinami ter njih radikalizmom, prej ali slej veter odnesel, kakor jih je vojni vihar pri-nesel.

Konec našj boljševiški in proti-boljševiški debati je napravila žalostna novica, ki nam je prišla na-proti, da je moštvo naše ladje napo-vedalo štrajk. Negotovost, koliko časa bo trajal, nas je vse poparila. Tako dela boljševizem, je dejal vse-učiliščnik, in s tem napravil zadnjo piko našim razpravam o boljševiz-mu. Ni nas sicer skrbelo, kam se bo-mo djali, ker smo že bili v okrilju ladje, ki bi nas morala z vsem oskr-beti, četudi bi štrajk en teden ali pa še delj trajal. Vendar je ta novica na vse mučno vplivala. Če se člo-vek kam odpravi, hoče priti čim prej do cilja. No pa jaz sem se po moji dotedanji ciganariji še dokaj hitro sprijaznil s to novico.

TVOJ NEDELJSKI TOVARIS.

Piše Rev. J. C. Smoley.

SEDEMNAJSTA NEDELJA PO BINKOŠTIH.

Kaj se vam zdi o Kristusu?
Mat 22, 42.

Kristus Gospod je stavil farizejem vprašanje: "Kaj se vam zdi o Kristusu?" Ko bi mi to isto vprašanje stavili ljudem, dobili bi od mnogih odgovor, ki je resničen: da je Kristus Sin Božji in naš Odrešenik. A mnogi bi nam pa rekli: Ne verjem v Kristusa. So ravno taki, kakor farizeji, ki niso hoteli v Kristusa verovati. A ne samo to; ti ljudje pravijo celo: Mi sploh ničesar ne verjemo.

Je li ta njihova trditev resnična? Ali res ničesar ne verjejo? Poglejmo si to njihovo trditev nekoliko natančneje, pa bome videli, kako lažejo.

Jaz ničesar ne verjem, se marsikdo pobaha. Kaj pa prav za prav s tem trdi? Da ne verje v Boga; da ne verje v Jezusa Kristusa; da ne verje, da ima človek dušo; da ne verje, da so po smrti nebesa ali pekel. Dobro! Toda kaj si o vsem tem misli? Kaj si misli, odkod se je vzel svet? Kdo je bil Jezus Kristus? Kaj je človek? Kaj bo po smrti? Oglejmo si ta vprašanja drugo za drugim.

1.—Odkod je svet? Ti, ki se bahajo, da ničesar ne verjejo, pravijo, da je svet "od vekomaj," a že bo na veke trpel. Mislijo tako; odkod pa vedo to? Je li bil kdo od njih od večnosti ali bo kdo od njih večno živel? Ne! Toda mislijo tako, ker so si to sami izmislili, ali pa slišali od drugih tako trditi—prepričati se o tem ne morejo, torej le take trditve verjejo. Nekaj vendar le verjejo. Ne verjejo, da biva Bog, ki je vse vstvaril, verjejo pa to, kar so si izmislili: da je svet večn.

Oglejmo si to njihovo "vero" še natančneje. Da je svet od večnosti

in da bo večn? Da ni Boga? Prijatelji, to je grozna nesmisel. Že naš razum pove, da ni tako. Vse, kar je, ima svoj namen. Vse, kar je, ima svoj vzrok. Kak namen pa bi imel svet, ko bi bil od večnosti sam od sebe in trajal večn? Pravijo, da se svet pretvarja; že je "iz snovi" nastalo solnce in drugi svetovi, da bo vse to razpadlo, in da bodo nastali novi svetovi; to se ponavlja od večnosti in se bo ponavljalo brez konca in kraja. Ima, prijatelji, tako pretvarjanje kak namen? Ni li razumneje misliti, da biva Bog, neskončno popolno bitje, kojega popolnosti razumeti ne moremo, ki je v času vstvaril svet, in ki bo v času, ko bo naloga, ki je svetu umerjena, dovršena, pripustil, da bo konec sveta? — Toda pustimo to premišljevanje; za to, da je Bog, imamo boljše dokaze: Bog sam nam je to razodel, razodel nam je to v Jezusu Kristusu. Brezverci verjejo svojemu razumu—mi verjemo Bogu!

2.—Ne verjejo v Kristusa.—Kaj si mislijo o njem? Da je bil navaden človek. Odkod vedo to? Mislijo si to, in kar mislijo, to verjejo, toraj vendar nekaj verjejo. Mi verjemo, da je Jezus Kristus Sin Božji, brezverci trdijo, da je bil navaden človek. Odkod imajo dokaze za to? Kristus je delal čudeže. Teh čudežev nikdo tajiti ne more; toda ti ljudje si jih različno razlagajo. Farizeji so bili zagrizeni sovražniki Krista, vsak njegov korak so opazovali, njegovih čudežev niso mogli tajiti, ker so jih sami videli, zato so pa trdili, češ s pomočjo hudiča jih dela. Pogani so trdili, da je Kristus čarovnik, današnji brezverci pa pravijo, da jih je delal s pomočjo naravnih sil. Teh sil seveda niso videli, a mislijo si to tako, in kar mislijo, to

verjejo.

Krstus je Bog! O tem nam pričajo njegovi čudeži in njegovo sveto življenje. To mi verjemo; s sv. Petrom lahko rečemo: "Mi smo verovali in spoznali, da si ti Kristus, Sin Božji." (Jan. 6, 70). On je sam učil o sebi, da je Sin Božji, dokazal to s svojimi čudeži, in mi verjemo Njemu—brezverci pa verjejo, to, kar so si izmislili.

3.—Človek nima duše, pravijo. Odkod vedo to? Nikdo še ni videl duše, trdijo. "Toliko mrtvih trupel sem že razrezal," je rekel nek zdravnik," a duše še nisem našel. Seveda v mrtvem truplu duše ni najti! Dokaza, da ni duše, nimajo, mislijo si to, in kar si mislijo, to verjejo!

Mi verjemo, da ima človek dušo. Razum sam nam to pove. Kamen je mrtev, drevo ima vsaj nekaj življenja v sebi. Zver ima še več življenja v sebi ko drevo, ker vidi, sliši itd. Poglejte živali v oko; zrcalil se bo v njem vaš obraz; a to zrcalo živalsko oko—je mrtvo, ne ve, da se v njenem očesu zrcali obraz tega, ki stoji pred njim. V živali je torej nekaj več kakor v mrtvi tvarini ali rastlinstvu. Poglejte si človeka! Kako vzvišen je nad živalijo! Premišljuje lahko o Bogu, o večnosti, o svojem namenu itd., žival tega ne more. Človek mora torej imeti nekaj v sebi, česar žival nima, in to je duša. Toda za to imamo še boljši dokaz. Kristus sam je to učil. Navedem samo jeden njegov izrek. Ko je razposlal svoje apostole širom sveta, je rekel, da jih pošilja kakor ovce med volkove, in dodjal: "Ne bojte se teh kateri umorijo telo, duše pa ne morejo umoriti." (Mat. 10, 28). Človek ima dušo, tako je učil Kristus, in mi to verjemo. Brezverci verjejo pač to, kar so si izmislili sami, da

človek nima duše.

4.—**S smrtjo je vsega konec**, prav Ojjo. Ni nebes, ni pekla. Odkod vedo to? Mislijo si to tako. In na kaj se sklicujejo? Ker se iz večnosti še nikdo ni povrnil. Je to kak dokaz? Ne! Ne morejo dokazati, da ni pekla, da ni nebes, to si mislijo, in kar mislijo, to verjejo.

Mi verjemo, da je večnost, da so nebesa, da je peklo. Pove nam to naš razum, zakaj na svetu Bog vsega ne poravna. In Kristus sam nas je učil, da je večnost. Ne bom navajal njegovih besed. Ves njegov nauk je imel namen, da bi mi skrbeli za izveličanje naših duš, da bi bili pripravljeni, ker po smrti nas čaka sodba in po sodbi večno veselje (nebesa) ali večno pogubljenje (peklo).

Prijatelji! Vidite li, da ti, ki trdiš, da ničesar ne verjejo, vendar nekaj verjejo, in sicer to, kar so si izmislili?

Sedaj vas pa vprašam: Čigava vera je zanesljivejša? Naša, ki verjemo Božjemu razodenju, ali brezvercev, ki verjejo edino le svojemu razumu? Odgovor na to ni težek. Naša vera ima trdno podlago. In kaj pravijo brezverci? Aleksander Humboldt pravi: "Celo življenje je največja nesmisel; ko bi človek 80 let preiskaval, ničesar se ne bo dozvedel. Ko bi vsaj vedeli, čemu smo na svetu!"

Brezverci gledajo zaničljivo na nas, proglašajo nas za mračnjake; a je to ravno narobe. Če pridete vkup s takim, ki trdi, da ničesar ne verje; on verje svoje izmišljotine. V drugo ga obžalujte, da ima tako malo razuma. V tretje pamolite za njega, da bi ga Bog razsvetil, ker se bliža grozni večnosti. Na večnosti bodo tudi ti ljudje spoznali **resnico**. V knjigi Modrosti eremo: "Žal jim bo, in govorili bodo med seboj ter zavoljo dušne bridkosti zdihovali: "Ti so, ki smo jih nekdaj imeli v zasmeš in zasramovanje. Mi nespametni! Življenje njihovo smo imeli za neumno, in njih konec za nečasten. Glej, kako so zdaj prišteti med otroke božje, in njih delež je med

svetniki." (Modr. 5. 4. 5.)

Končam z besedami proroka-psalmista: "V Te, o Gospod, sem zaupal; na veke ne bom osramočen" (30. 2) Amen.

OSEMNAJSTA NEDELJA PO BINKOŠTII.

Vstani, vzemi svojo posteljo in pojdi na svoj dom.—Mat. 9. 6.

"In je stopil v čolnici in se je prepeljal ter je prišel v svoje mesto." S temi besedami pričanja današnji sv. evangelij. Kako srečno mesto, katero se je lahko nazivalo mesto Gospodovo! Nazivalo se je tako iz več vzrokov; glavna dva sta pač bila ljubezen, ki so jo imeli Kafarnavmci do Krisat—kadar je prišel k njim, vselej so trumoma hiteli k njemu—in globoka vernost. Spomnite se samo kafarnavmskega stotnika, ki je bil sicer pogan, a se vendar poln vere obrnil na Kristusa: "Gospod, nisem vreden, da greš pod mojo streho, toda reci samo besedo, pa bo moj hlapec ozdravel."

Danes je Kristus prišel opet v Kafarnaum, kakor slišimo i evangelija. Takoj so se zbrale množice okoli njega. Prinesli so mu mrtvoudnega. Ni bilo to nič nenavadnega; zakaj kjerkoli se je prikazal, takoj so k njemu prinesli bolnike. In Kristus se ga je usmilil; ozdravil mu je najprej dušo: "Zaupaj sin, odpuščeni so ti tvoji grehi," potem mu je ozdravil še telo: "Vstani, vzemi svojo posteljo in pojdi na svoj dom."

"Vzemi svojo posteljo!" Čemu mu je pač to Gospod ukazal? Sv. Križostom pravi: Mrtvoudni je moral sam dokazati, da je popolnoma zdrav — prej je ležal na postelji, sedaj si jo nese sam domu; dalje naj bi ga pa postelj vedno spominjala neizmerne dobrote, ki mu jo je skazal Kristus.

"Vzemi svojo posteljo!" V sv. evangeliju ima vsaka beseda Kristusova svoj poseben pomen. Mi hočemo danes te besede Kristusove premišljevat: "Vzemj svojo posteljo!" — Dve postelji ste pripravljeni za vsakega človeka: za časen in za večni počitek.

1.—Postelj za časen počitek.

Prva taka postelj je zibel. V zibel položi mati svoje dete. Vsaka mati pripravi kar najboljšo zibel. Revez ima revno, bogataš bogato zibel. Toda najrevnejšo zibel je imel Kristus Gospod—leseno korito, v katero so pokladali krmo nemin živinčetom. In pri zibeli stoji oče in mati in se vprašujeta, kaj bo pač iz tega otroka, kakor so se spraševali ljudje pri rojstvu Janeza Krstnika, kaj bo pač iz njega. Koliko nadej stavijo v tega otroka stariši, koliko angelj varuh, koliko sv. cerkev, koliko Bog sam! og upa, da bo iz tega otroka postal svetnik. Angelj varuh upa, da pripelje tega otroka v kraj večne blaženosti, za katerega je vstvarjen. Upa sv. cerkev, da bo ta otrok veren katoličan, njen zvest sin. Upajo stariši, da bo ta otrok njihova radost in podpora na stara leta.

To je prva postelj za časni počitek. Preletimo v duhu ostalo življenje in obrnimo se k poslednji postelji: k rakvi.

2.—**Rakev** — jako preprosta postelj: nekoliko desek skup zbitih! Kakor so nam pripravili zibel drugi ljudje, tako nam pripravljajo drugi tudi rakev.

Rakev — žalostna, britka postelj! Življenje je končano, boj izvojevan. Vseh upanj, katera so stavili Bog, angelj varuh, cerkev in stariši, je sedaj konec. So se ta upanja izpolnila ali ne? "Daj račun od svojega gospodarstva," pravi k človeku Bog. Angelj varuh stoji ob rakvi, poln radosti, ker je pripeljal človeka v kraj, ki mu je bil od večnosti odločen; morda joka ritkosti, ker človek ni poslušal njegovega glasu. Veseli se cerkev, če je bil umrlj njen zvest sin, ki je vstopil sedaj v večno slavo, ali pa joka nad njim, ker je bil zanikern delavec v vinogradu Gospodovem, ali pa je celo sejal ljuliko na polju Gospodovem. Stojte tu stariši in se spominjajo, kak je bil njihov otrok.

To ste postelji za časni počitek; truplo počiva v zemlji, i duša gre k počitku v večnosti. Cerkev moli nad umrlim: Requiem aeternam dona ei

Domine—Večni pokoj, daj mu, o Gospod!

Ta večni pokoj se prične s smrtjo. In kakor si pripravljamo postelj za časni počitek, tako si jo moramo pripraviti za večnost. Kakor si postelješ, tako boš ležal—ta pregovor velja za počitek na svetu, velja za počitek v večnosti. Za časni počitek si vsak kolikor mogoče dobro postelj pripravi. Bogataš bogato—revež, berač iz slame, iz listja, iz mah v gozdu.

O da bi si pripravili vsi dobro postelj za večnost! Toda kako to storiti?

Pripoveduje se o generalu, ki je ob času vojne s svojim vojaštvom prišel do gradu, kjer je hotel odpočiti. A grad je bil popolnoma prazen. Niti jedne postelje ni bilo v gradu. Pribočnik je vendar hotel pripraviti generalu ležišče, in kaj je storil. Dal je prinesiti vse zastave, katere so v bitkah sovražniku odvzeli, in iz teh je napravil ležišče.

“Takega ležišča, na zmagovalnih praporih,” je rekel, “danes niti cesar nima.” Prijatelji, tako ležišče: na zmagovalnih praporih si pripravite i vi za večnost. Kaj mislim s tem? Glejte, boj je naše življenje. “Boj je človeško življenje na zemlji,” pravi pobožni Job. “Dobri boj sem bojeval,” pravi sv. Pavel.

Proti komu se bojujemo? Proti telesu, svetu, hudiču. Daj Bog, da bi vedno zmagali!! Da bi zmagali proti brezverstvu: “Ne veruj vsega! Ne poslušaj duhovnov! Ti hočejo samo tvoj denar! Ne hodi k spovedi! Kaj ti dajo v cerkvi? Kaj imaš od tega?” Premagajte vse to, in take zmage si hranite za večnost — in verjemite mi, sladko bote počivali na večnosti.

Če se človek vleže k počitku, pripravi si blazino pod glavo. Vsak, kakor more; bogataš morda svilen, revež položi mnogokrat morda svojo glavo na kako klado. In kako blazino si preskrbimo za večnost? Mirno, čisto vest! Kako mirno je spal Kri-

stus Gospod sredi viharja na morju! In čista, mirna vest nam bo dala miren počitek tu na svetu in tam v večnosti.

Prijatelji, pokazal sem vam dve postelji — za časen in večni počitek. Ne pozabite mojih besed!

Zibel je že daleč za vami — poslednjo postelj — rakev, pripravili vam bodo drugi. Toda postelj za počitek v večnosti si pa morate pripraviti sami. Pripravite si dobro: posteljte si z zmagami v vaših vsakdanjih bojih, blazina naj vam bo vaša mirna, čista vest, in odenite se z deli krščanskega usmiljenja. “Blagor usmiljenim, ker oni bodo usmiljenje dosegli.”

Ko bo duhoven nad vašo rakvijo napravil križ in govoril besede: Requiem aeternam dona ei Domine. —Večni pokoj, dodelj mu, o Gospod —potem bo vaša šla na počitek v večnost, in daj Bog, da bi ta vaš počitek bil srečen, radosten in blažen na veke vekov. Amen.

Slovenskim tretjerednikom v Chicago in okolici.

Kakor smo sporočili bodo v Chicago 2. 3. in 4. oktobra velike cerkvene in javne slavnosti v prazno sedemstoletnega jubileja ustanovitve tretjega reda Sv. Frančiška. Ob tej priliki se bo vršil prvi internacionalni, to je mednarodni tretjeredniški kongres, katerega se bo udeležilo veliko cerkvenih dostojanstvenikov,, med drugimi apostolski delegat, dva nadškofa in veliko škofov in veliko prominentnih katoliških mož iz vseh Združenih držav in vseh večjih mest. Kakor kažejo priprave za to slavnost, bo jako velika udeležba. Kjerkoli v Ameriki je podružnica te organizacije, vse bodo poslale na kongres svoje delegate. Priglašeni so delegatje iz Seattle, Wash., iz San Francisco, iz Canade, iz Orleansa in od drugod.

Mednarodni kongres se bode začel s pontifikalno sveto mašo v Chicški katedrali Najsvetejšega Ime-

na v nedeljo, 2. oktobra in bo trajal potem do torka večer, ko se bo zaključil z veliko cerkveno slavnostjo v isti katedrali.

Kakor smo že sporočili bomo imeli za Slovence posebne slavnosti v naši slovenski cerkvi Sv. Štefana v Chicago, na Lincoln in 22 Pl., k katerim prav uljudno vabimo vse tretjerednike mesta Chicago in okolice, kakor one iz Joliet, Waukegan, La Salle, Milwaukee in od drugod.

Vspored naše slavnosti bode:

Štirideseturna pobožnost se bode začela že s prvim oktobrom, vsoboto, zato da se bode končala že v ponedeljek večer.

V nedeljo, 2. oktobra bo v naši cerkvi ob pol enajstih slovesna, jubilejna sveta maša in slavnostna pridiga.

Ako bode dovolj udeležencev iz okolice, bode skupni obed v cerkvami

dvorani takoj po sveti maši.

Ob 3. popolden je slavnostna otvoritev mednarodnega kongresa, katerega se bodo slovenski tretjeredniki udeležili korporativno.

Zvečer ob pol osmih je druga slavnostna pridiga in slovesen blagoslov v naši cerkvi.

V ponedeljek zjutraj bo sveta maša že ob pol šestih, ko se bo za tretji dan sveto Rešnje Telo izpostavilo. Tretjeredniki imajo sveto mašo ob osmih, da bodo o pravem času pri kongresu, ako se bodo hoteli udeležiti raznih posvetovanj pododborov in sekcij. Zvečer ob pol osmih tretja slavnostna pridiga in procesija in sklep slavnosti s zahvalno pesmijo.

V torek zvečer je sklep kongresa v katedrali s slovesnimi večernicami, katerega se bodo zopet vsi tretjeredniki udeležili.

Ustope na kongres je brezplačen,

vendar pa mora imeti vsak delegat svojo poverljivo listino. Brez nje ne bo dobil vstopa. Te poverljive listine pa se dobe pri podpisanemu ali osebno ali pismeno.

Zlasti vabimo tretjerednike naše

okolice, posebno one iz Jolieta, naj se v obilnem številu udeležijo teh slovesnosti tako se jih bode dovolj o pravem času priglasilo, poskrbeli bomo posebno znižano vožnjo za nje.

Za vsa pojasnila se obrnite na podpisane.

V imenu izvrševalnega odbora
Rev. F. Kazimir Zakrajšek,
 O. F. M. odbornik,
 1849 W. 22 St., Chicago, Ill.

Nikar jim ne branite.

K.

PRED BOJEM.

Slavnost slovesnega svetega obhajila ni ostala brez globokega utisa na plemenito in rahločutno srce dobrega Charleya. Že preje je rad hodil v cerkev, po tej slavnosti je še raje prihajal. Zdelo se mu je, da bi najraje ostal kar za stalno okrog cerkve in župnišča. S Fathrom Frančiškom sta bila vedno večja prijatelja.

To je res nekaj čudnega, kar je gotovo že marsikak duhovnik opazil, da kolikor čistejša je srce in kolikor plemenitejša je kaka otroška dečkova duša, toliko bolj ga žene nekaj h cerkvi in k duhovniku, toliko raje ima duhovnika. Skušen duhovnik je gotovo že opazil pri svojih dečkih, da se je takrat začel ogibati duhovnika, ko je začela pešati njegova lilija nedolžnosti. Dokler je srce čisto, pa najde veliko veselje, ako more biti v tem, kar je božjega. Je pač res, kar je rekel Gospod sam: "Blagor jim, ki so čistega srca, ker bodo Boga gledali!" Čisto srce je kakor roža solnčnica, ki se vedno za solncem Bogom obrača.

Kadar je le mogel je bil v župnišču.

Father Frančišek ga je bil vesel in je rad žrtvoval vselej nekoliko časa prijateljskemu pogovoru z dečkom. Imel je tako prilike dovolj, da je skušal kolikor mogoče močno ograjo narediti okrog dečkove duše s svojimi opomini in raznimi zgledi, o katerih mu je pripovedoval, da bode vstrajal v dobrem tudi, ko bode v kratkem prišel v druge razmere, ko bode stopil v svetno državno višjo šolo, kamor ga je na-

meraval poslati oče.

Charleyev značaj se je pa pokazal zlasti pri prvi seji po slavnosti katero so imeli dečki "Scouti".

Ko so končali vse točke dnevnega reda, prosi za besedo Charley.

"Kaj bi rad povedal, Charley?" nagovoril ga je duhovnik.

"Father in tovariši! Pred kratkem smo imeli lepo slavnost slovesnega svetega obhajila, ko smo obljubili, kako bomo zvesti svojemu Bogu, zlasti, kako bomo pogosto sprejemali sv. obhajilo. Jaz predlagam, da bi se nas več "Scoutov" oglasilo, da bomo šli, ako le malo mogoče, vsaki dan k svetemu obhajilu!"

Father Frančišek je bil presenečen pri teh besedah. V župniji si še namreč ni upal vpeljati vsakdanjega sv. obhajila, ker je bilo treba še bolj mrzla srca ogrevati za večkrat na leto. Slovenci namreč niso naučeni še na pogostna sveta obhajila. Enkrat na leto je bila vsesplošno navada. To staro navado starišev so podedovali otroci po slovenskih šolah in ni se dalo tako hitro prebiti ledu, vsaj Father Frančišek je bil prepričan, da za to še ni čas v župniji. Zato tudi pri svojih otrocih ni tega veliko razširjal, razun toliko, da je sem pa tja nekoliko omenil, kako želi, ako bi kedo hotel to začeti.

Nekoliko je pomislil, ko je čul ta predlog.

"Dobro! Dečki, kaj mislite na ta predlog?" nagovoril dečke.

Vsi so molčali. Videlo se je, da so vsi čakali le na to, kaj bode Father Frančišek povedal.

"Le povejte, kaj mislite! Nič se ne bojte! Jaz nikogar ne silim, ker se k temu ne da siliti in je to odvisno popolnoma od proste volje vsakega dečka posebej in od tega, ako mu bode spovednik dovolil".

Zopet so vsi molčali.

"Nič se ne bojte povedati, ako ste proti temu", rekel je Charley. "Kar se mene tiče, prosim, Father, dovoljenja, da bom začel hoditi vsaki dan k svetemu obhajilu zlasti sedaj med počitnicami!"

Za čas počitnic da bi dečki to vršili, za to se jih je pa takoj več oglasilo in so tudi v resnici vršili.

Dečkom se je pridružilo tudi več deklic in tako je bilo kmalu v resnici vsaki dan precej starejših dečkov in deklic, ki so pristopali vsaki dan ali skoraj vsaki dan k mizi Gospodovi.

Zgled Charleyev je imel vabilno moč na vse tovariše in je zato veliko dobrega dosegel.

Kolikor bolj so se pa počitnice bližale h koncu, toliko bolj zamišljen je pa postajal Charley. Videlo se mu je, da ima nekaj, čemu resno premišlja. Vsaki dan ste ga po marših videli, da se je nekoliko dalj časa pomudil v cerkvi v molitvi.

Tudi Father Frančišek je to opazil. Mama doma ga je izpraševala, kaj mu je? Zakaj ni več tako živahen in vesel, kakor preje? Vendar odgovarjal je samo, da mu ni nič.

Tudi Father Frančišek ga je izpraševal.

"Father povedal Vam bom čez nekoliko dni", mu je rekel.

Father Frančišek je radovedno ča-

kal, kaj bi bilo uzrok tej zamišljenosti svojega mladega prijatelja.

“Father, sklenil sem, da bom šel v kolegij. Duhovnik bi bil rad, kakor ste Vi!” je slednjič nekega dne po maši povedal Fathru Francišku, ko sta po maši sedela na “porču” pred župniščem.

Duhovnik se temu ni začudil, ker je že dalje časa pričakoval, da bi se znalo kaj takega zgoditi. Videl je predobro to plemenito srce in vedel je, da je skoraj jasno, da ga Bog kliče pred oltar med svoje služabnike in vojake. Njegove zmožnosti bi bile tudi kakor nalašč za dobrega delavca v Vinogradu Gospodovem. Ako je hotel resnico priznati, je moral reči, da je večkrat tudi sam želel, da bi tak plemenit značaj dobil poklic za duhovski stan. Bal se je samo Charleyevega doma.

“Ali si pa dobro premislil vse težave, katere te čakajo na poti k oltarju?” ga je vprašal.

“Da, oče! premišljeval sem resno že več tednov. In sem se odločil, da bom prosil stariše, da bi me pustili”.

“Ali misliš, da ti bodo stariši dovolili? Ti si edini otrok, ali ne misliš, da bodo branili?”

Obraz dečkov je postal resen. Sam je mislil na vse to. Vendar si ni predstavljal, da bi bilo to ravno tako težko. Morda bi mama malo oporekala. Da bi mu pa ne dovolili, na to še mislil ni. Ko mu je pa duhovnik z resnim obrazom povedal ta ugovor, sprevidel je takoj, da ima duhovnik prav, da bodo stariši zelo branili.

“Najbolje bode, da jim takoj poveš in jih prosiš dovoljenja”, mu je svetoval duhovnik. Dal mu je še navodila kako in kaj naj pove starišem, da jih bode pregovoril.

Ko so isti večer sedeli pred hišo Charlev, mama in njegov ata je začel Charley pogovor na šolo, da bi tako prišel počasi po ovinkih do tega, kar je hotel povedati.

“Še dobre tri tedne pa bo konec počitnic”, je rekel.

“Potem boš začel pa že višjo šolo!” pravi oče.

“Da, kako hitro gre čas, posebno počitnice!” meni Charley.

“Treba bode kmalu pripraviti vse potrebno za šolo”, meni oče.

“Toda, oče, jaz bi ne šel rad v šolo, katero Vi mislite”.

“Zakaj ne?”

“Zato, ker sem se odločil, da bi bil rad duhovnik”.

Oče in mati sta za trenutek pomolčala. Oba sta bile neprijetno presenečena.

Naštal je mučen molk.

Očetu se je takoj videlo, da je zbiral samo besede, kako bode kratko in malo odrekel sinu to njegovo željo. Mati je pa čakala, kaj bode oče rekel.

“Duhovnik? Kaj si na glavo padel?” rekel je osorno oče.

“Zakaj ne? Jaz želim postati duhovnik!”

“Ali misliš, da je duhovnik tako lahko?”

“Ni lahko! To sem videl že večkrat. Toda lepo!”

“Ne vidim, kaj bi naj bilo v tem stanu kaj lepega!” je rekel oče nejevoljen.

“No, sedaj imaš!” se je obrnil k ženi ježno, “ko si ga puščala, da je tičal vedno v cerkvi in v župnišču. Sedaj mu pa sama izbij te neumnosti iz glave! Jaz tega ne bom nikdar dovolil”.

“Jaz pa želim postati duhovnik!” reče odločno Charley.

“Seveda, ko si še otrok in ne veš kaj govoriš!”

“Jaz sem dobro premislil in sem tudi že molil v ta namen...”

“Da, da to je ravno! Preveč smo ti pustili, da si bil v cerkvi. Saj jaz nisem proti cerkvi in ne proti molitvi, toda meni se zdi in mi je že marsikak prijatelj rekel, da je tu le preveč te vere med nami. Kje smo v starem kraju toliko tega videli? Tu pa samo cerkev in cerkev”.

“In sem se že tudi posvetoval s Fathrom...” je nadaljeval Charley.

“To je ravno! Ko bi bil jaz pаметen in bi te ne bil pustil v katoliško šolo, bi bilo bolje za te, bi teh misli nikoli ne bil dobil”.

“Kaj boš Charley kot duhovnik?”

ti? Kako mora hoditi po hišah in kolektati denar in kako mu večkrat kedo kako grdo besedo pove?” je začela mama zlepa.

“Saj je to za Boga!” ji odgovori resno deček.

“To je že res. Vendar, to ni tako lahko”.

“Vendar, so mi Father Francišek povedali, da je prav lahko, ker vedo, da bode Bog plačal”.

“Kaj boš naju potem sama doma pustil? Charley, bodeš res pustil mamo samo?” pravi mama ljubeznjivo in ga objame.

“Saj ni treba, da bi Vas pustil. Saj se bomo večkrat videli! Father Francišek tudi večkrat obiščejo svojo mamo”.

“Toda Father imajo še več bratov in sestra. Jaz nimam pa nikogar!”

Charley je imel mamo rad. To ga je zbudilo.

“No, saj še ne bom šel”, je rekel. V tem je pa prišel mimo tovariš Charleyev, ki ga je prišel klicat. Odšel je z njim.

“Ali ti nisem velikrat pravil, da to ne bode dobro, da je fant toliko v cerkvi? Vso pamet so mu zmešali!” je začel mož očitati ženi, ko je Charley odšel. “Jaz sem bil slep, da nisem videl, kaj lahko iz tega pride. Jaz mu kratko in malo tega ne bom dovolil. Ti pa glej, da fantu izbiješ iz glave te misli! Ti si kriva in ti sedaj naredi kar veš in znaš!” je rekel oče ježno in se obrnil proč.

Nobene besede ni spregovorila mati na te besede. Videla je, da bode težko delo pregovoriti Charleya od te misli. Vendar tudi ona je bila odločena, da bode vse storila, da mu spremeni misli.

“Saj je še otrok!” je slednjič rekla in odšla v hišo.

Drugo jutro je Charley že zamudil sveto mašo in sveto obhajilo, kajti mama ga ni več poklicala o pravem času. Bil je sicer nekoliko nejevoljen, vendar ni rekel nič, odšel je takoj v župnišče, da se je opravičil pri župniku.

Vendar je videl takoj, da se je boj začel. (Dalje prihodnjič.)

MATI.

H. B.

Mati! Kadar sličim to ime in se spomnim na svojo mater, takrat moja duša vedno roma. Naenkrat jo najdem tam daleč daleč v naših lepih starokrajskih hribih in gorah. Vse so ji drage te gore, na vseh se vsaj za trenutek rada pomudi pri bellem golobčku — cerkvici, ki skoraj na vsaki sedi, molčeča, a zgovorna priča naše nekdanje globoke in skalnato trdne vernosti, A nikjer se ne vstavi za dolgo. Le ena gora je prav zaprav njen cilj, ki jo izvablja čez morje, le od ene cerkvice je kar ni spraviti proč. To je gora z Marijino cerkvico, ob kateri spe smrtno spanje moja mati. Ona ji je dvakrat Sv. Gora. Prepričan sem, da ni samo moja duša te vrste romarica iz tujine. O, ko bi bile te romarice vidne, koliko in kolikrat bi jih bilo videti na naših starokrajskih potih, kako pospešujejo korake, da se skoraj snidejo z njo, ki jim je dala telesno življenje, napravila prvi križec in zapela prvo pesen uspavanko. In če bi vedele, da jih ne čaka s koprnečim srcem na domačem razgledu, kakor nekdanj, ker ji je srce že zastalo, bi hitele mimo hiše, kjer je nekdanj z žezlom ljubezni kraljevala, k domači cerkvici, kjer je našla zadnji počitek. Tam bi poiskale njen grob, da razbremenene svojo težo gorja, ki

jim jo je brezčutni, mrzli svet naložil. Saj ne morejo verjeti, da bi jih vedno ljubeče materino srce ne razumelo, ne sočustvovalo z njimi, četudi je morda že zdavnaj prah. Olajšane in potolažene bi se vračale s svojega romanja.

Mati! So imena, ki imajo več sladkosti v sebi kot ime mati, na pr. najslajši imeni Jezus, Marija. A ta sladkost je nekaj skrivnostnega. Ni vsakemu dano se naslanjati ob njej. Svetniških duš, ki so se pri teh najslajših imenih kar zamaknile od sladkosti, se ne najde za vsakim voglom. One so aloin cvet, ki ga ni videti niti vsakega pol stoletja. Izmed imen, katerih sladkost doživlja tudi navaden zemljan, je najslajše ime mati. Duševna sladkost, za katero tu gre, je otrok ljubezni, prav tako kakor nebeška sladkost. Mati pomeni v redu narave največjo, najplemenitejšo in najpožrtvovavnejšo ljubezen, zato rodi v otroku najslajšo in najnežnejšo protiljubezen. Če hočemo označiti višek te vrste ljubezni, pravimo: kakor mati svojega edinca, ga ljubi. Imamo še drugo primer te vrste nežne ljubezni, mej ženinom in nevesto. Sv. pismo samo jo kaj rado rabi. A ta ljubezen ne dosega materine, ne po svoji naravi, ker je bolj čutna in sebična, ne po

svoji moči in trajnosti, ker včasih vendar ohladi.

Grmadamladeljubeznimej ženinom in nevesto večkrat v par letih popolnoma ugasne ali zagori celo s plamenom sovraštva. Vi bravci sami bi mi lahko navedli kaj tacih zgledov. Alj pa poznate mater, ki bi se ji prvotna ljubezen do otroka prelevila v mržnjo in sovraštvo? Ne rečem, da ni huda nanj, ali ga celo prekolne. A to ni izraz srca, ampak nebrzdane strasti. Srce ga ljubi in mu hoče dobro. Naj bi ga vistem trenutku, ko ga je rogatemu izročila, bik nataknil na roge, z nevarnostjo lastnega življenja bi mu ga skušala iztrgati. To ji narekuje materinsko srce. Mož in žena, ki sta morda lepo vrsto let v neskaljenih ljubezni in zastopnosti živela, iščeta po smrti druga pogostokrat nove zveze. Nova ljubezen spodrine prejšnjo. Ali poznate mater, ki bi vso ljubezen, ki jo je imela do lastnega lastnega edinca, prenesla potem na tacega, ki ga je vzela za svojega? Do tega se ni vspela niti Marija, najlepši materinski vzor, ko ji je umirajoč Jezus mesto sebe Janeza izročil. In prav je, da se ni vspela, ker to bi ji bilo bolj v nečast kot v čast.

Ker pomeni tedaj mati vsestran-

ski višek v redu narave, pomeni tudi višek sladkosti v otrokovem srcu, ko se pri besedi mati spomni svoje lastne matere. Pa to ne velja samo glede otroka v ožjem pomenu besede, ko je res še otrok, popolnoma na mater navezan, ampak velja tudi o otrocih v širšem pomenu besede, v kolikor je z ozirom na mater vsak otrok, četudi morda že sam oče. Da, pogostokrat je za tacega odraslega otroka ime mati slajši kot za kakega samosrajčnika. Morda je sam kot otrok debelo gledal, zakaj drugi jokajo ob mami, ki "panča." V poznejših letih pa, ko je začelo življenje neusmiljeno kresati iskre ob njega, in mu je srce krvavelo boli in žalosti, ter hrepenelo po sočutnem srcu, mu je speča mrtva mamica zopet stopila pred oči. A zdaj ni več začudeno gledal pred seboj jokajočega ata, in starejše bratce in sestrico, temveč se je po več letih sam zjokal pri spominu na njo, ki mu je bila tako dobra kot pihče več za njo. Ne, beseda mati ni le nekaj bonbon za otročja usta, ampak tudi za bradate in plešaste otroke.

Domala glede vsega drugega se nazori ljudi križajo in krešejo. Koliko nasprotujočih si svetovnih nazorov in strastnose za nje borečih privržencev poznamo. Kar eden objema, drugi od sebe peha, kar ta sveto zagovarja, oni še svetejše pobija. Daj za razpravni predmet samega Boga, vir edinosti! Meniš, da bodo enih misli o njem? Se motiš. Eni bodo rekli, da je, drugi, da ga ni, ta bo rekel, da je najboljši oče, oni, da nima nič srca, ker brezbrizno gleda toliko zemeljskih solza itd. Kratko, daj karkoli na razgovor, ne pričakuj, da bo vse enih misli, prej toliko misli kolikor glav. Če pa hočeš na vsak način vsaj na eno vprašanje dobiti od ljudi nasprotnih nazorov enoten odgovor, zastavi jim tole vprašanje: Kake spomine imaš na svojo mater? Glede tega se pa mnenja ne bodo več križala, ne kresala. Temu ali onemu, ki je morebiti malo prej z neko prezirljivo mrzlo Bogu izpraševal vest, se bo glas kljub premagovanju tresel od ginjenja pri

spominih na blago mamico. Kak drug ti zna predlagati, naj vsak svoje tozadevne spomine napiše, ker si svojih ne upa brez pavze, ko bi le solzne oči govorile, povedati. Spomini bodo različni, a duša vseh bo ena, ta, da mati pomeni vsemogočni kapital, pravi trust ljubezni, ki se mu ne more nihče vpirati in kateremu služiti je sladkost ki se je nihče ne brani.

Kar je za vsacega človeka angelj varih na zunaj, to je za marsikaterega spomin na mater na znotraj. Da, na mnoge spomin na mater še mogočnejše in močnejše vpliva, kot zavest, da imajo angeli varuhe zraven sebe in samega Boga, ki vidi vse njih misli in dela, od katerih bo enkrat zahteval strog račun. Kolikokrat se dogaja, da za tega ali onega vse te nepobitne verske resnice nimajo več zadosti moči, da bi ga odvrnile od greha ali ga zopet privedle na pravo pot. Naslikaj mu še tako živimi barvami strogo božjo pravičnost, zakuri mu pekel pod nogami do najvišje stopnje vragovega termometra, pa ga ne boš pripravil do tega, da bi nazaj potegnil roko, ki jo je stegnil po prepovedanem sadu. A spomni ga na mater. Reci mu: Kaj bo pa tvoja dobra mama rekla, ko to zve? Srce ji bo od žalosti počilo. Ali: Ah, kaj bi tvoja zlata rajna mati počela, ako bi vedela, kaj nameravaš, kaj počneš? Se v zadnjih trenutkih je mislila nate. Tako težka ji je bila ločitev s tega sveta radi tebe. Če ga z Bogom in vragom nisi mogel omehčati, ga boš morda z materjo. Njegovo versko oko ima mretno, vest mu je otopela, sam jo je ubil, spomin na mater mu je nekako bližji ali kakor pravimo bolj realen, nekaj kar je v vsej sladkosti enkrat sam doživel in še vedno bolj ali manj glasno in sladko odmeva v njegovem čutečem srcu. Zato ima spomin na mater nanj večjo moč kot nadnaravni nagibi.

Zgledov za to nam ne manjka. Znameniti francoski pisatelj grof Chateaubriand pripoveduje iz svojega bogopozabnega življenja: Pariški revolucionarji so vrgli mojo o-

semdesetletno mater v ječo, v kateri je že več drugih. mojih ljudi konec vzelo. To je že itak oslabeledi pospešilo njeno smrt. Pred smrtjo je žalostna, a udana v voljo božjo naročila svoji hčeri, moji sestri: Toliko sem molila zanj, da bi se vrnil nazaj na pravo pot, pa ga nisem izmolila. Zdaj pa ti nadaljuj moje delo! To mater in testament je sestra sporočila meni, ki sem bil takrat v Ameriki. Materina ljubezen me je zmagala, padel sem na kolena, molil in bil zopet veren.

Sloveči danski konvertit, pisatelj Joergensen tudi sam pripoveduje, kako je zopet našel zgrešeno pravo pot in cerkev po materi. Nekega večera je šel po mestu. Kar zasliši iz bližnje hiše ali vrta lepo pesem, ki se mu je zdela tako znana. Misli in misli, kje bi jo bil že slišal. Po mnogem brskanju doli do že na pol zabrisanih spominov mladih, od vere ožarjenih dni, se spomni, da mu je pesem podobnega napeva kot otroku tolikokrat pela v Bogu počivajoča mati. Ta spomin mu je naenkrat poklical iz pozabe še druge, tako lepe in sladke dni, obsevane od dvojnega zlatega solnca, vere in verne matere da so ga kar omamili. Njegova po brezverstvu globoko razorana duša si je zaželela nazaj tistih solčnih dni, in ni več našla miru, dokler ji niso v pravi veri in cerkvi, ki se ju je oklenil, zopet zasijali, po spominu na mater.

In naš Ivan Cankar, naš največji umetnik v peresu, ki je konec vojske iz samega nerednega življenja moral v prezgodnji grob. Jaz mislim, da ga je po vseh njegovih večkrat vijugastih potih materin spomin zasledoval, da se le ni popolnoma zgubil, ampak se je zadnja leta celo vračal in nazadnje z Bogom spravljen umrl. Čeravno je bilo njegovo življenje in tudi njegovi nazori v velikem nasprotju z nauki, ki mu jih je vcepila pobožna mati, mu je bil spomin na njo vendar svet. Ko mu je umrla, je dal vse svoje s pisateljevanjem prislužene vinarje, da ji je oskrbel kolikor toliko dostojen pogreb. In potem, ko je tolikokrat

bridko čutil, da nobeno srce več tako nesebično ne bije zanj, ji je v svoji skreganosti z vsem svetom postavil s svojim zlatim peresom spominček, ki ga morda noben pisatelj svetovne slave ni postavil svoji materi. Kakor da bi ga vest zgrizla, da

ji je s svojim življenjem sam skopal prezgodnji grob in bi jo zato rad prosil odpuščenja, jo je prosil, da bi se mu vsaj za en trenutek še prikazala.

Zares, mati je živa in mrtva otro-

ku drugi angelj varih in velik apostelj, ki se ga človek ne oteplje. Presladko mu je njeno ime in pregloboko se je zajedla njena beseda in njena pesem v njegovo mlado dušo, da bi jima mogel in hotel zamašiti ušesa.

Nov škof škofije Cleveland, O.

Cleveland je dobil osmega septembra novega škofa v osebi **Rt. Rev. J. Schrembsa**, dosedanjega škofa v Toledu, O. Škof Schrembs je eden izmed najbolj prominentnih mož našega ameriškega episkopata, najbolj delaven, zlasti velik socijilog, delavski škof. Vse njegovo dosedanje delovanje ga je pokazalo kot silno inteligentnega moža in pa skrajno gorečega za zveličanje duš. On je bil,

kateri je pomagal organizirati največjo katoliško organizacijo sveta, "National Catholic Welfare Council," to je Zvezo naših katoliških škofov in nadškofov. On je predsednik in voditelj organizacije katoliškega meštva in katoliškega ženstva.

S tem velikim možem je Cleveland dobil silno veliko.

Ker je Cleveland naša največja slovenska naselbina v Ameriki, naša slovenska ameriška Ljubljana, zato

se silno veselimo tega dogodka in častitamo tudi Slovencem, kajti vemo, da bode tudi za Slovence storil vse, kar bode mogel, da jih bode organiziral in jim pomagal duševno in versko k napredku.

Mi premil, gospoda škofa pristrčno pozdravljamo in mu častitamo in želimo, da bi ga ljubi Bog ohranil dolga leta na sedanjem mestu v blagor stotisočev vernikov.

SV. DRUŽINA NAZAREŠKA.

Iz katoliškega in nekatoliškega sveta.

IZ JUGOSLAVIJE.

Zaplenjeni zvonovi, ki so prinesli rajni Avstriji le prekletstvo, še niso bili vsi preliti v smrtonosno vojno orožje. Velika množina jih je ob razsulu ostala v raznih arzenalih, deloma celih, deloma razbitih. Zdaj se oglašajo lastniki in zahtevajo svoje nazaj. Nevpravičeno! Oddaja je bila prisiljena in je tedaj kot taka pravno neveljavna. Poleg tega pa velika večina itak ni bila plačana, ampak znesek samo nakazan, ki se je pa zopet zahteval kot vojno posojilo za katerim se bo skoro gotovo tudi treba pod nosom obrisati. Mažarska je svoje zvonove, kolikor jih je še ostalo, že zahtevala nazaj in jih, kakor časopisje poroča, tudi dobila. Jugoslaviji so seveda zvonovi deveta briga. Se tega, ki je ostal, bi najraje doli vrgli, da bi jim ne mogli "ciklong" zvoniti, ko bo konec njihove strahovlade.

ZAHVALE.

Imela sem dva sina, pa sem Boga prosila, da bi še eno hčerko dobila. Bila sem uslišana. Komaj osemnajst mesecev stara mi pa zbolil za nalezljivo boleznijo. Strašno sem se bala za njo, tembolj, ker so pri sosednjih družinah en dan umrli trije otroci za isto boleznijo. Ker zdravniki niso vedeli pomoči, sem se zatekla k Mariji. Pred njeno podobo sem prižgala lučko; opravljala devetdnevno in ji obljubila, da jo bom skušala vzgojiti za božjo nevesto mej samostanskim zidovjem. Zopet sem bila uslišana, ozdravila je. Skoraj sem bila že pozabljena na svojo obljubo, kar hčerka sama, po končanem osmem razredu, nekega dne stopi pred me, z željo, postati redovnica. Slišala je pridigo domačega Fathra župnika o izvolitvi stanu in se odločila za tega najvzvišenejšega. Jaz sem ji prigovarjala, da je za enkrat še premrda, da se bo še premislila. V resnici mi je pa te besede položilo na jezik neko samoljubje. Težko se mi je zdelo misliti na tako zgodnjo ločitev od nje. Zato me je srce zbolelo, ko sem se po teh besedah spomnila svoje obljube. A Bog je še drugače poskrbel, da sem se je spomnila. Prišla je influenza v hišo in mi pobrala dobrega moža, otrokom skrbnega očeta. Po njegovi smrti so nastopile še gmotne težave. Sama nisem bila več v stanu hčerke na višji šoli študirati. Zopet sem se obrnila k Bogu in Mariji za pomoč. Tudi to pot ne zastoj. Našel se je naš dober prijatelj, ki mi je velikega pomagal iz zadrege. Komaj je minilo leto, ko hčerka znova stopi pred

me s prošnjo, da bi šla rada v samostan, naj ji nikar ne branim. Junija, ko so imele iti sestre na počitnice, bi bila rada preoblečena. V tem pa jaz zbolim. Morala sem se podvreči hudi operaciji. Posrečila se je, hvala Bogu in Mariji. Nisem še okrevala, ko me hčerka v tretje poprosi, da bi smela za svojim izvoljenim ciljem. Zdaj se nisem mogla, niti hotela več vstavljati njeni in božji volji, o kateri nisem mogla več dvojiti. S težkim srcem sem se ločila od nje a kaj sem hotela ko sem jo sama kot otroka Bogu obljubila. Konec leta 1920 je zapustila dom in te dni, 1. avgusta bo sprejela redovno obleko sester sv. Dominika.

Mrs. Suhadolnik, mati.

Brezmadežni Devici Mariji in sv. Frančišku se javno zahvaljujem, ker sta uslišala vse moje prošnje v vsaki stiski in britkosti sem se zatekla za pomoč k Mariji in sv. Frančišku in sem bila uslišana.

Barbara Kočevar,
New Castle, Colorado.

Moj oče so bili nevarno bolni. Zdravniki so se izrekli da ni več pomoči. Zupala sem pa na božjo pomoč. Obljubila sem Mariji in Srcu Jezusovemu dar in javno zahvalo. Danes to izpolnim, ker mojemu očetu se je zdravje zboljšalo. Hvala Srcu Jezusovemu in Dev. Mariji.

F. Rusek,
East Helena, Mont.

Prav prirčno se zahvalim Mariji Pomocnici, Presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu za večkrat uslišano molitev.

Rosie Sulzer, St. Marys, Pa.
Javno se zahvaljujem Mariji Devici za uslišano prošnjo.

M. Bukowatz,
East Helena, Mont.

Calumet, Mich. — Srčna hvala presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu za zadobljeno zdravje.

Mrs. Mary Grahek.

New York, N. Y. — Iz srca se zahvalim presv. Srcu Jezusovemu in presladkemu Srcu Marijinemu za srečno prestano operacijo.

Agneza Grum,

Cleveland, Ohio. — Najprirčnejša hvala Mariji, najboljši materi za mnogotere prejete dobrote, posebno pa za zboljšanje zdravja mojega moža.

Mary Gornik.

Colinwood. — Tudi jaz se lepo zahvalim za mnogotere dobrote, ki sem jih na Marijino priprošnjo prejela od presv. Srca Jezusovega.

F. B.

Zahvala in prošnja. V zadnji številki Ave Marije smo priobčili prošnjo na naše Ribničane in Dolenjce sploh, ako bi hoteli in mogli kaj prispevati za cerkev pri Novi Stifiti, ki jo zdaj slika naš akademski slikar P. Blaž Farčnik. Cerkev potrebuje tudi novega tabernakelja, ki se gabo pri njenemnotranjemprenovljenju tem bolj pogrešalo. Prošnji so se doslej odzvali sledeči Anton Podgornik \$3, Jos. Skrabe \$1. Oba iz Brooklynja. Iz Clevelanda pa: Marija Pucelj, doma iz Zamosteca \$4, Karol Kljun, iz Dolenje vasi, Matija Arko iz Ravnega dola, Frančiška Jerman iz Zamosteca, vsak po \$2. Vsem skupaj najlepša hvala in Bog povrni! Jezus v tabernakelju in Marija gotovo ne bosta ostala nič dolžna. Kdor bi mogel še kaj prispevati v ta namen naj pošlje na naše podjetje. Misijonar Rev. Benvenut Winkler, ki je prišel za veliko noč od Nove Stifte sem, bo že poskrbel, da pridejo darovi na določeno mesto.

A. Hegler iz Mikinley za tabernakelj \$1, za slikanje cerkve \$1. Mary Zaletel 50 cent.

DAROVİ ZA AVE MARIJO.

- \$10 je darovala Miss M. Blažič.
- Po \$5 so darovali: Neimenovana iz Barbortona, John Intihar, M. Preglet, Mary Bevec, Frances Svet.
- \$4 je darovala Ivana Martičič.
- Po \$2 so darovali: John Fale, Kat. Bubač, Stefan Jenko, Josipina Vidmar, M. Sanabat, Tereza Zitnik.
- Po \$1 50 so darovali: Ant. Hudales, J. Resnik.
- \$1 25 je darovala Ch. Medič.
- Po \$1 so darovali: Ferdo Nachtingal, Mary Balantič, Lina Kocman, Ana Terlep, Alice Meglč, Hel. Auserer, Helen Patrik, Math. Koba, Stanko Mlakar, N. N. iz Houston, Pa., Kat. Klobučar, Barbara Kočevar, Josip Ravšek, Frances Povikvar, Chicago, N. N. John Šetina, Tina Kastelic, Margart Košiček, Mary Zaletel, John Smoley, Mary Venišnik.
- Po 50c so darovali: Mary Sivč, Ivana Omahen, Matija Marinčič, Frances Golob.
- 25c je darovala Ana Jakše.

NAŠ STRIČEK

Cleveland, Ohio. — **Dragi striček:** Tudi jest bi rad prišel na korner. To je moje prvo pismo. Jest hodim v St. Vitus School. Jest sm star 11 let in sem v 5. razred jest sem šu vsak dan k šmarnicam in bom nesu en quart oil k Mariji. Obljubil sem Mariji in presvetemu Srcu Jezusovemu, da se bom javno zahvalil v listu Ave Maria za uslišano prošnjo za zdravje na tem mestu spolnujem svojo obljubo. Tisočera ti zahvala, Maria, in presveto Srce. Moja mama bo plačala dosmrtna naročnina. Če jest nejem vse prav napisu, pa dejte vi pofiksati, da bo prav. Vas lepo pozdravim. Z Bogom.
Johnie Adamič.

Dragi Johnie: No, to me jako veseli, ko si dobil zopet ljubo zdravje. Kaj ne, kaj je zdravje, človek še le ve, ko je bolan. Le rad imej Marijo, ki te je ozdravila. Pa mam lepo pozdravi.

Tvoj striček.

Barberton, O. — **Dragi striček:** Jaz še ne hodim v šolo pa znam malo brati in pisati slovensko in angleško, zdaj bom šla v šolo. Mama da 3 dolarje za Ave Maria, da jo bo brala. Moje ime je
Angelca Beg.

Draga Angelca: Kako je to lepo, da znaš tako lepo pisati in brati še predno si šla v šolo. Reci mami, da se ji prav lepo zahvalim za denar, katerega si poslala. Kaj ne, Angelca, da boš vedno pridna.

Tvoj striček.

Collinwood, O. — **Dragi striček:** V mojim prvem pismu, ki sem ga vam pisala na vaš korner, sem vam obljubila, da se bodem večkrat oglasila na kornerju, pa sem nekoliko beseda prelomila, sem predolgo zaostala sedaj imam počitnice zatoraj se zopet enkrat oglašim in vam povem, do sedaj grem vsako nedeljo k sv. ohajilu in prosim Jezusa, da bi mi dal milost da bi se lahko potem učila, ko bo pričetek šole, čez teden pa mami pomagam nekoliko kar je hišnega dela in zraven se pa tudi učim vezanje

ali ročno delo. Vas pozdravlja

Rose Mesec.

Draga Rose: — Da, res je, pogrešal sem te in sem povpraševal po tebi. Jaz težko pogrešam svoje male prijateljčke in prijatelje. Boš pa letos bolj pridna, kaj ne? Pa ateja prav lepo pozdravi.

Tvoj striček.

Forest City, Pa. — **Dragi striček:** V zadnjem pismu v Ave Maria cornerju nejem prav soje ime zapisal ki bi mogel bit Antoni Komin pa je Ana. Prosim prav lepo da mi ta muj mistejk pofiksate v prvem listu Ave Maria ker nej prav. Ana to je moja mama, ko ste jih s tem mistejkom razžalil. Prosim vas prav lepo dajte mi pofiksati ko vejste in znate de bo prav. Gud baj, moj striček.
Antony Komin.

Dragi Tony: — Saj pravim, te naše mašine nam zmiraj kaj narobe natisnejo. Pravijo, da imajo tiskarski stroji posebne škrteljčke, ki gredo v mašine pa kake črke spremene, da ubogega urednika v težave spravijo. Jaz mislim, da je tak škrteljček zašel tudi v naš stroj, ko se je ona številka tiskala. Kaj ne da boš mam prosil, naj ne bojo prav nič hudi na to, ker se to večkrat zgodi. Pomota je samo za eno črko. Mesto t se je natisnil a.

Iron Mt., Michigan. — **Dragi Striček:** Cital sem u Ave Maria da nič otrok of Iron Mountain ni prišlo še na vaš korner sem se pa jest oglasila. Sem stara 12 let in sem u 7 razred. Naš gospod so dober in jim je ime Father Mockler. Jest pojem na choir pri prvi maši. Moj oče mi pomaga pisat ko je potreba. Moja mama je umrla, pa moja sestra. Mi nimamo nič katoliške šole mi mormo hodit 2 mile v publicno šolo. Jest imam eno sestro v convent. Prosim oprosite mi, ako nisem zapisala vse prav. Next time bom bolši. Bom molila za tebe, da boš dovgu živu. Z Bogom.

Helen Berce.

Draga Helen: — Kako sem vesel, ko sem sprejel tvoje pismo. S tvojo dobro rajnko mam sva bila velika prijatelja in

je bila velika naša dobrotnica. Helen, dobro mam si imela. Upam, da vsaki dan moliš za njo. Kaj ne, da boš ti tudi pridna. Le še velikrat mi piši. Pa ata in bratce in sestrice pozdravi.

Tvoj striček.

Cleveland, O. — **Dragi striček:** Vas lepo prosim, da me pustite na vaš korner. Morde boste rekli. "Kej si pa prejt bla?" Pa sem vidla de z Newburga vam večkrat kteri piše. Jst sem stara šternajst let in sem hvala Bogu srečno končala osmi razred u Holy Name School. Zdej bom šla u high School. Zdaj pa, dragi striček, jim imam nekaj posebno imenitnega za povedat, de hodije k nam naš prečastiti gospod Miklavčič poučevat slovenske de-

klice in dečke za sveto Obhajilo. Pa tu nej še use. Naš blagi gospod se trudi, de bi use lepo slovensko naučili. Učence bi rada opozorila de jih nej spoštujejo in se radi uče. Zdaj pa vas prosim, de mi oprostite ko slabo pišem in vas lepo prosim de popravite kar nej prav, za usluga ko mi je storite za me bom poskusila katerega novega naročnika dobit. Toliko za sedaj, pa drugikrat kaj več. Pozdrav za vse. Good bye, dragi striček.
Mary Kastelic.

Draga Mary: Kako sem bil vesel tvoje sporočila. Vidiš, kako je to lepo, da otroci spoznate, ko se gospod duhovnik trudi za vas in vas skušajo lepo naučiti vsega, kar je potreba. Lepo je od tebe, da si opozorila tvoje sošolce, naj lepo ubogajo Fathra Miklavčiča. Tako je prav! Mary, le še večkrat mi kaj piši, kako se ti bo godilo v High School.

Tvoj Striček.

UREDNIŠKI KOTICEK.

Cvetje 7. in 8. številko v enem zvezku smo vsem naročnikom na Cvetje, ne Ave Marije, kakor so ne kateri umeli—razposlali. Ako bi ga kdo ne bil dobil, naj se javi. — Ob tej priliki opozarjamo ude in prijatelje tretjega reda, da se čas mejnarodnega tretjerredniškega kongresa, ki bo prve dni oktobra tu v Chicagi, vedno bolj bliža. Čas bo, da se tisti, ki mislijo priti javijo pri pooblaščenem odborniku Fathru Kazimiru Zakrajšek, da bodo dobili mesto. Kongres obeta biti veličasten. Prisostovalo bo več cerkvenih knezov, mej njimi tudi apostolski delegat iz Washingtona Monsgr. Bonzano. Tudi tisti, ki niso večji angleškega jezika, bodo imeli svoj užitek, ker nameravamo mi iste dni prirediti slovesno tridnevno na čast sv. Francišku s primernimi slovenskimi govori, ki jo bomo završili z ustanovitvijo tretjega reda v naši cerkvi. Več in natančneje vam bomo pravočasno sporočili. Zastopnike Ave Marije prosimo, če imajo še kaj prvih števil letošnjega leta, naj nam jih pošljejo. Prva nam je popolnoma posla. Od naslednjih nekaterih imamo le še po par izvodov. V starem kraju nas prosijo, da bi jim postregli.

Telephone: Canal 1614

VSTANOVLJENO 1888.

A. M. KAPSA

Slovenem pripo-
ročam svojo trgo-
vino z železnino.

Poštено blago —
zmerne cene.

2000-2004 Blue Island Ave., Cor. 20th St.
Chicago, Ill

Pridite in prepričajte se!

ZA NOTARSKA DELA

kakor prošnje za dobiti svoje sorodnike
v Ameriko, razne kupne pogodbe, poob-
lastila, zaprisežene izjave in druge ena-
ke listine, se obrnite vedno na svoja ro-
jaka in boste NAJBOLJE postreženi.

Tudi preiskujeva lastninsko pravico
zemljišč tu in v domovini. Posredujeva
tudi v tožbenih zadevah med strankami
tu in v domovini, izdelujeva prevode na
angleški jezik in obratno, tolmačiva na
sodnih in dajeva vsakovrstne navodila.
Cene za delo nizke, informacije zastonji

Pisma naslavlajte:

J. JERICH & M. ZELEZNIKAR

(SLOVENSKA NOTARJA)

v uradu "Edinost"

1849 West 22nd Street, Chicago, Ill.

SEIZ BROTHERS

Priporoča vsem slovenskim
duhovnikom svojo veliko izbir-
ko nabožnih knjig v vseh je-
zikih, vseh cerkvenih potreb-
ščin, kipov, podob, svetinjc
i. t. d.

Priporoča se tudi vsem slo-
venskim društvom pri nakupu
zastav in društvenih znakov.

21 Barkley Street, New York.

Telefon: 5985 Barkley.

Katoliški Slovenci zave-
vedajte se svoje dol-
žnosti in podpi-
rajte!

"KATOL. ČASOPISJE."

ZA VSE LJUDI IN ZA VSE SLUČAJE.

Gotovo je, da imam največje prodajalne in najbolj založene z različnim blagom za
slovenske gospodinje in gospodarje, pa tudi za žene in neveste, ker imam fino pohištvo
in druge potrebne reči.

PRVE SO GOSPODINJE, katere dobijo pri meni najboljše peči, preproge, linoleum, pa-
sode, vozičke, zibe, blazine, omare in drugo.

GOSPODARJI VEDO, da imam raznih barv, železja, ključavnic, cevi za plin, stekla, korita
in drugo vedno v zalogi.

NOČ IN DAN pa imam otvoren pogrebni zavod z "AMBULANCAMI". — Trije am-
bulančni in bolniški avtomobili so vedno na razpolago, za vsaki čas, za vsako nergodo
ali bolezen.

Največji pogrebni zavod, v katerem izvršujemo vsa dela v vso zadovoljnost naroda.

Oba telefona noč in dan:

Bell: Rosedale 1881.

O. S. Princeton 1381.

Anton Grdina, Trgovec in pogrebnik
1053 E. 62nd St., Cleveland, O.

S slabim želodcem ni vspeha!

Dr. Orison Swett Marden, sloveči pisatelj pripoveduje: "Možgani do-
be veliko kredita, ki bi ga pravzaprav moral dobiti želodec. In prav ima.
Na tisoče ljudi je na svetu, ki se imajo zahvaliti za svoj uspeh v življen-
ju predvsem dobri prebavi. Kdor ima slab želodec in trpi bolečine, ne
more imeti nikdar popolnega uspeha. Najbolj zanesljivo zdravilo za slab
želodec je:

Zlata kolajna

San Francisco
1915

Veliko darilo

Panama 1915

TRINERJEVO AMERIŠKO ZDRAVILNO GRENKO VINO

Pripravljeno je samo iz grenkih rastlin,
korenin in lubja znane zdravilne vrednosti in
naravnega rdečega vina. Izčisti želodec, odpra-
vi vse snovi iz notranjosti, pospešuje prebavo,
vrne slast, ojači živce in celo telo. Za za-
prtje, slabo prebavo, glavobol, omotico, nervoz-
nost, pomanjkanje energije, splošno omemog-
lost, i. t. d.

Trinerjeva Angelika Grenka Tonika

je splošno odvajalno in zelo okusno sredstvo proti slabostim telesnega vstroja.

TRINERJEV LINIMENT

je izvrstno zdravilo, zelo močno, toraj uporabno za zunanja zdravila.
Oprostilo te bo revmatizma in trganja. Ako so tvoji udje otrpli, ali imaš
bolečine v hrbtu, ali si kak ud pretegnil ali zvil, za otekline itd., ako si s
njim namažeš utrujene mišice ali noge potem, ko si se skopal, boš začu-
den čutil blagodejen vpliv.

TRINERJEV ANTIPUTRIN je najboljši čistilec za zunanjo upo-
rabo: Grgranje, izpiranje ust, čiščenje ran, odprtini i. t. d.

V vseh lekarnah.

JOSEPH TRINER COMPANY

1333-1343 S. Ashland Ave, Chicago Ill

